

Svendborg Amts 3die Valgkreds, at Landbohøjskolen tog det Hele, og det var kun nogle Smuler, der blev givet til andre Ting. Landbohøjskolen koster, om jeg huster ret, henved 200,000 Kr. — det er vist saa omtrent, jeg nævner Tallet udenad, man kan jo se efter, om det ikke er rigtigt. Naar man nu ser efter paa Kultusministeriets Budget § 21, IV. L. M. og N., anvendes der: til Seminaristers, Skolelæreres, Folkehøjskolelæreres og Lærerinders videre Uddannelse m. m. 54,000 Kr., til Kvinders Uddannelse til Lærere 15,000 Kr., og til Folkehøjskoler 130,000 Kr., det er endda noget over 200,000 Kr. paa denne Konto — naar det ærede Medlem vil tage Landbohøjskolens hele Konto som en Helhed, skjøndt det jo der dreier sig om mange andre Ting end Undervisning, jeg maa være berettiget til at tage hele denne Konto, saa viser det sig, at den nævnte Konto under Kultusministeriet naaer op over Landbohøjskolens Konto, og man er altsaa ikke berettiget til at tale om Smaating og Smuler. For Resten vil jeg vedblivende anbefale Lovforslagets Fremme her i Thinget, idet jeg i det Hele taget kan henholde mig til, hvad der blev udtalt i Gaar af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen). Han har jo en ganske særlig Stilling i Sagen, og det blev ogsaa tilfulde paastjønnet af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg). Jeg fandt, at hvad det ærede Medlem jagde til det ærede Medlem for Frederiksborg Amt, var meget net, jeg antog nemlig ikke, der var Spor af Ironi i det, men at hvad der blev sagt ogsaa var ment.

**Solfstein-Redeborg:** Naar jeg ønsker at udtale mig om denne Sag, er det, fordi dette Lovforslag paa en Maade skylder Finantsudvalget i Fjor sin Tilblivelse. Ærede Medlemmer ville nok erindre, at der i Fjor paa Finantsloven fra Regeringens Side var foreslaaet en Række omfattende Foranstaltninger til Undervisning paa Landbohøjskolen, og i Forbindelse dermed var der stillet i Udfigt betydelige Byggeforetagender. Dels for at overse Sagen, dels for at faae den ind i et rigtigere Spor, besluttede Udvalget i Fjor at opfordre Ministeren til at nedsaette en Kommission, et Raad, eller hvad man vil kalde det, en Samling af Mænd, som i Samvirken med Landboforeningerne skulde tage Sagen under Overveielse. Jeg skal anerkjende, at den høitærede Minister i denne Sag har handlet fuldstændig loyalt i Overensstemmelse med, hvad han havde lovet Udvalget, og at det Arbejde, her foreligger, er et Resultat af den Aftale, som fandt Sted

i Fjor mellem Udvalget og Ministeren, og som Thinget godkjendte ved sin Afstemning. Men fordi jeg erkjender dette, deraf følger selvfølgelig ikke, at vi skulle være forpligtede til at følge Kommissionens Indstilling og vedtage Lovforslaget, som det foreligger. I saa Henseende maa jeg tage en bestemt Reservation, det vilde være en meget stor Misforstaaelse. Derimod indrømmer jeg rigtig nok, at saavel Sagens Historie som dens Natur maa medføre, at den maa behandles alvorlig og med det Formaal at faae Noget ud af den. Det er i det Mindste mit Standpunkt. Jeg tror, at der i saa Henseende ikke vilde være uovervindelige Vanseligheder; det, som jeg kunde tænke mig, maatte vilde blive en egentlig Hindring i saa Henseende, skal jeg senere komme tilbage til. — Der er fra forskjellige Sider gjort opmærksom paa, at der her var Tale om store Udgifter, og at der var andre Ting, som ogsaa burde fremmes. Det Første kan jeg nu ikke erkjende. Jeg kan ikke erkjende, at det, at der bevilges 800,000 Kr. paa 3 Aar til Fremme af en Institution, som jeg i det Mindste og Mange med mig antage maa anses for aldeles nødvendig for vort Landbrugs Udvikling, er et stort Spørgsmaal. For et Land, der anvender sit halve Budget til Militærudgifter, er det ikke Noget som helst at tale om, naar det 3 Aar i Træk anvender lidt over 200,000 Kr. til Fremme af Landbrugets øverste Undervisningsanstalt. Iøvrigt vil jeg blot bede de Herrer at sammenligne den Sum, der anvendes til Landbruget, naar man lægger det Hele sammen, med det, der anvendes til andre Formaal, f. Ex. militære Formaal, blot til Udstaffelse af Kanoner i et enkelt Aar, og man vil da se, at det, der anvendes til Landbruget, er aldeles forsvindende, i den Grad forsvindende, at det er meningsløst lidt. Jeg hører til dem, der tro, at vor økonomiske Fremtid beror paa hele vort Landbrugs Stilling, og jeg tror ikke, at vor politiske Fremtid saa fuldkommen kan adskilles fra den økonomiske, at jeg kan lukke Øinene for, at et fremadskridende, velhavende Landbrug ogsaa vil være Garanti for en fornuftig og sikker Politisk. Politiken har her i Landet igjennem mange Aar dog faktisk hvilet paa Landbruget, og den vil vedblive at gjøre det, hvorledes man end ser paa Sagen, og selv om vi nu skulde gjenemgaa Tider, hvor maatte Befolkningens Mening mere bliver tilsidefat her end i de fleste andre Lande i Verden, vilde vi dog være nødte til at komme tilbage til det alligevel; thi det er paa vor Landbostand, at hele vor Udvikling beror, det er paa en Styrtelse af